

LA MORT DE SÒCRATES (*PAS APRÈS LAMARTINE*)

Marta Pessarrodona

Jurant en va, han dit les seves coses
en cloure una aliança.
i el mal judici ha florit com herba verinosa
entre els solcs de les feixes

Oseas 10,4

És que poden córrer els cavalls sobre roca?
poden llaurar-la amb els bous?
Així trasmudeu vosaltres el dret en metzina
i en donzell el fruit de la justícia.

Amós 6,12

Em preguntaré, potser, si va existir la cicuta,
o és hàbil invent d'un pensador de Castella.

Primavera cruel cantada per un poeta,
mes insidiós al temps d'un record llunyà.

S'esvaeixen els dominis de la mort?
Parlen els poetes sols per a poetes?

Si no em voleu, me'n vaig,
si no m'estimeu us deixo.

(A la capital europea dels argentins
una dona cantava *Le mal de vivre*.)

A ritme de samba, potser macabra,
un mitteleuropeu s'acomiajava.

Les oliveres hel lenes també van plorar,
i en un mar veí regalimaven gotes olivades.

Els turons vallesans encara en ploren un altre,
i quatre pins l'encerclen sense gaire traça.

Sí, el filòsof va morir perquè no l'estimaven.
El narrador perquè perdia el món que cobejava

i el gramàtic i el poeta i l'hereu d'avellanes
perquè encara no comprenia l'estossinada.

In memoriam G. F.

(De *Variacions —work in progress*)

Els articles d'aquest número 3 de la revista *Veus baixes*,
publicats al març de 2015,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

